

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 502/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti E., a. s., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. C., s. r. o., N., konajúcou prostredníctvom advokáta JUDr. M. C., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Cob 289/2010 z 20. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti E., a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. apríla 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti E., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Cob 289/2010 z 20. januára 2011 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že rozhodnutie krajského súdu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Napadnutým rozhodnutím krajský súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 25 Cb 30/2008 z 10. júna 2010, ktorým bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť žalobcovi – obchodnej spoločnosti E., s. r. o., sumu 35 302,30 € s príslušenstvom. Krajský súd podľa sťažovateľky jednostranne vyhodnotil dôkazy iba v jej neprospech, čo je v rozpore so zákonom. Krajský súd nedostatočne zistil rozsah omeškania sťažovateľky a nezaoberal sa dostatočne rozsahom omeškania žalobcu, ktoré malo pre sťažovateľku za následok vznik škody. Krajský súd podľa sťažovateľky nezohľadnil skutočnosť, že dielo ako predmet zmluvného vzťahu medzi ňou a žalobcom nebolo riadne a bez nedostatkov odovzdané a sťažovateľka vyjadrila nesúhlas s názorom krajského súdu, že mala možnosť od zmluvy odstúpiť. Tiež nesúhlasila ani s postojom krajského súdu, že zmluvná pokuta, ktorou si započítala pohľadávku žalobcu, bola neprimerane vysoká a zaťažovala len žalobcu.

3. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„1. Sťažovateľove právo podľa čl. 46 ods. 1 a Ústavy SR bolo postupom Krajského súdu v Bratislave porušené.

2. Ústavný súd SR zrušuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20.01.2011 č. k. 1 Cob/289/2010-266 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd zaväzuje Krajský súd v Bratislave uhradiť sťažovateľovi trovy konania a to do dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu štátu) v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

6. Ústavný súd v úvode uvádza, že v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti, sťažovateľka, zastúpená právnym zástupcom, uvádza, že sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu a zároveň žiada zrušiť napadnutý rozsudok krajského súdu. V zmysle § 56 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde, ako aj na základe sťažnosti dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť

smeruje proti napadnutému rozsudku. Predmetom sťažnosti je preto ochrana základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré malo byť porušené rozsudkom krajského súdu sp. zn. I Cob 289/2010 z 20. januára 2011.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je predovšetkým poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu konať vo veci. K problematike práva na spravodlivý proces je potrebné uviesť, že okrem prístupu k súdu sa v čl. 46 ods. 1 ústavy priznáva aj určitá kvalita súdneho konania, inak povedané, spravodlivý proces.

Článok 46 ods. 1 ústavy je prvotným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany zaručenej ústavou v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

7. Ústavný súd zohľadňujúc svoju doterajšiu judikatúru pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a uplatňovania s ústavou, respektíve s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov len v prípade, ak v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 82/04).

8. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 25 Cb 30/2008 z 10. júna 2010, ktorým bola sťažovateľke uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 35 302,30 € s príslušenstvom, ako aj trovy konania v rozsahu 72 %. Vo zvyšku okresný súd nárok žalobcu zamietol. Krajský súd, ktorý rozhodoval o odvolaní podanom sťažovateľkou, ako aj žalobcom, dospel k záveru, že okresný súd vykonal rozsiahle dokazovanie na základe dôkazov predložených účastníkmi konania alebo nimi navrhnutými, správne zistil skutkový stav veci a vec i správne právne posúdil.

Sťažovateľka v sťažnosti len opísala skutkový stav medzi účastníkmi konania, ako aj jednotlivé body, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, a v podstate uvádzala argumenty, ktoré tvorili obsah jej odvolania, no ktoré podľa jej názoru boli vyhodnotené v jej neprospech. Predovšetkým nesúhlasí s vyhodnotením otázky jej omeškania s plnením, ktoré malo mať následne vplyv na omeškanie žalobcu a primeranosť zmluvnej pokuty. Podľa nej nebola v napadnutom rozsudku vôbec objasnená skutočnosť, či predmet diela bol žalobcom riadne a bez nedostatkov odovzdaný. Sťažovateľka nesúhlasila s výčitkou krajského súdu, že žalobcu nevyzvala na riadne odovzdanie diela v dohodnutom termíne a že od zmluvy mohla odstúpiť, čo však neurobila. Podľa nej napadnuté rozhodnutie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Z týchto dôvodov je podľa sťažovateľky napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné a protiústavné. Na podporu svojej argumentácie o porušení jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tiež uvádza judikáty Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

9. Argumenty sťažovateľky týkajúce sa nesúlady medzi vykonaným dokazovaním a napadnutým rozhodnutím a jednostrannosti pri vyhodnutí dôkazov v jej neprospech považuje ústavný súd za zjavne neopodstatnené. Ústavnému súdu totiž vôbec neprislúcha prehodnocovať dokazovania, ako ich vykonali všeobecné súdy. O porušenie ústavou zaručených práv sťažovateľky by mohlo ísť až v prípade, že by skutkové a následne právne

závery boli v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami; a taký prípad sa nedal identifikovať ani po podanej sťažnosti.

10. Ústavný súd preskúmal odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ako aj odôvodnenie rozsudku okresného súdu a dospel k záveru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, ktoré odôvodňujú jeho výrok. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že vo veci bolo vykonané podrobné dokazovanie, ktoré nebudí žiadne pochybnosti o jednostrannosti či nesprávnosti v ich posúdení. Z vykonaného dokazovania vyplynuli okresnému súdu také skutkové a právne závery, ktoré krajský súd opodstatnene považoval za správne a dostatočné. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by nasvedčovala tomu, že by krajský súd pri preskúmaní rozsudku okresného súdu hodnotil dôkazy jednostranne v neprospech ktoréhokoľvek účastníka konania, pretože odvolanie podala nielen sťažovateľka, ale aj žalobca. Ústavný súd preto dospel k záveru, že v konaní krajského súdu nedošlo k porušeniu práva na súdnu ochranu, jeho rozhodnutie nemožno považovať za arbitrárne či svojvoľné a bez náležitého odôvodnenia, a preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú.

11. Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už jej ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2011